ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **B.Sc. P. H.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2013, č. j. MSK 164967/2012, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 3. 2015, č. j. 22 A 27/2013 – 46,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 3. 2015, č. j. 22 A 27/2013 – 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jeho rozhodnutí uvedené v záhlaví. Tím bylo zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 3. 8. 2012, č. j. SMO/248874/12/Správ./Lk, sp. zn. S-SMO/072201/11/Správ., kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Protihluková opatření, sil. I/58 Ostrava – Nová Bělá“ (dále jen „územní rozhodnutí“).

[2] Žalobce je vlastníkem pozemku p. č. 1501/8 v k. ú. Nová Bělá, který s umisťovanou stavbou sousedí. Územní rozhodnutí mu bylo doručováno veřejnou vyhláškou. Žalobce namítal, že se o něm nedozvěděl, když v oznámení o možnosti si územní rozhodnutí převzít nebylo uvedeno jeho jméno, ale byl identifikován pouze prostřednictvím čísla parcely. Odvolání proti územnímu rozhodnutí podal poté, co se o jeho existenci dozvěděl

při jednání u správního orgánu. Stěžovatel nicméně dospěl k závěru, že mu bylo řádně doručeno již veřejnou vyhláškou. Pokud byli vlastníci sousedních pozemků jako účastníci řízení identifikováni prostřednictvím označení parcelních čísel pozemků a katastrálním územím, jednalo se o údaje jednoznačné a nezaměnitelné, podle kterých se každý účastník mohl identifikovat. Žalobce byl účastníkem jiného souvisejícího řízení, kde mu bylo doručováno přímo, a byl mu tedy znám i název stavby. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř."), řeší označení účastníků řízení pouze v souvislosti s náležitostmi písemného vyhotovení rozhodnutí. Stavební úřad nevyvěšoval na úřední desku přímo písemné vyhotovení územního rozhodnutí, ale pouze oznámení o možnosti si toto rozhodnutí ve stanovené lhůtě převzít. Formální nedostatek rozhodnutí nemohl mít vliv na rozsah zveřejněných údajů o účastnících řízení.

[3] Krajský soud dovodil, že pokud měl žalobce snahu dozvědět se o pokračování územního řízení, logicky a v souladu s tehdy platným předpisem vyhledával rozhodnutí podle svého jména a příjmení. Nebylo možno po něm spravedlivě požadovat, aby činil i další kroky nad rámec takového vyhledání, tedy např. lustroval podle jiných kritérií, nebo se dotazoval v určitých časových intervalech přímo stavebního úřadu. Také skutečnost, že v oznámení o zahájení územního řízení a v usnesení o přerušení byl žalobce označen v souladu s předpisy, ho nepochybně mohla vést k legitimnímu očekávání, že takto bude identifikován i nadále. Pokud stěžovatel zamítl žalobcovo odvolání jako opožděné, protože ten si musel být vědom probíhajícího řízení a mohl vyvinout větší snahu o vyhledání rozhodnutí, postup žalovaného nebyl správný ani spravedlivý.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] V prvé řadě namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Z odůvodnění totiž není zřejmá úvaha ani závěr o tom, zda stěžovatel vyhodnotil nesprávně podané odvolání jako opožděné, neboť se otázkou včasnosti krajský soud ani nezabýval.

[6] Ustanovení § 68 odst. 2 věty druhé spr. ř., na které krajský soud poukazuje, se týká označování účastníků ve výroku rozhodnutí. Žalobce však nebyl účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 spr. ř. Výroková část je proto v souladu se zákonem. Těžištěm soudního sporu podle stěžovatele je, zda pochybení v označení účastníků podle § 69 odst. 2 spr. ř. má dopad na zákonnost rozhodnutí a zejména pak na doručování, neboť právě tuto otázku ve svém rozhodnutí posuzoval. Krajský soud však nedospěl k závěru, že pochybení v označení vedlejšího účastníka má vliv na zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu a jeho doručování. Stěžovateli tak není zřejmé, v čem je jeho rozhodnutí nezákonné.

[7] Zákonodárce umožněním dálkového přístupu k písemnostem na úřední desce podle § 25 odst. 2 spr. ř. nezamýšlel nastavit podmínky pro to, aby kdokoliv po zadání svého jména do internetového vyhledávače získal přehled o všech řízeních, v nichž je či byl účastníkem. Smyslem dané úpravy je usnadnění přístupu k úřední desce z domova či jakéhokoliv jiného místa, kde je přístup k internetu, a nebylo proto potřeba se dostavit na

místo, kde se úřední deska nachází. Argumentaci o nenalezení rozhodnutí ve vyhledávači je třeba také odmítnout proto, že správní orgány nemají povinnost vyvěšovat písemnosti ve formátu, který umožňuje fulltextové vyhledávání. Mohou tak učinit v libovolné podobě, včetně formátů, které vyhledávání neumožňují. Ostatně stejně bylo vyvěšeno i oznámení o zahájení územního řízení.

[8] Oznámení o zahájení řízení bylo vlastníkům sousedních nemovitostí doručováno vyhláškou, ve které byl žalobce označen jménem, příjmením a adresou. Zákonnost doručení této písemnosti nebyla nijak zpochybněna. Oznámení o zahájení řízení mu tedy bylo doručeno v souladu se zákonem a o vedení řízení proto byl informován. Nic mu tedy nebránilo v tom, aby úřední desku a písemnosti na ní vyvěšované pravidelně sledoval. Stěžovatel tedy po žalobci nepožadoval, aby rozhodnutí lustroval podle jiných kritérií nebo se pravidelně dotazoval přímo na úřadu, jak uvedl krajský soud. Stačilo chovat se tak, jak zákon předvídá, tedy sledovat písemnosti vyvěšované na úřední desce například způsobem umožňujícím dálkový přístup.

[9] Krajský soud mohl zrušit napadené rozhodnutí jen pro jeho nezákonnost, nikoliv z toho důvodu, že se mu postup správního orgánu mohl jevit jako nesprávný či nespravedlivý. V tomto ohledu tak jde o nesprávné právní posouzení věci krajským soudem.

[10] Z uvedených důvodů navrhl zrušit rozsudek krajského soudu a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že zcela souhlasí se závěry krajského soudu, neboť odpovídají jeho názorům vyjádřeným v žalobě a u jednání, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] V prvé řadě se soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že by k ní byl povinen soud přihlédnout i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[14] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatku důvodů rozhodnutí, nesrozumitelnosti nebo jiné vadě řízení, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Argumentace stěžovatele směřuje k prvému z uvedených důvodů, neboť namítá, že krajský soud řádně neodůvodnil, proč považuje rozhodnutí stěžovatele za nezákonné (k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů srovnej setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 – 46, publ. pod č. 1109/2007 Sb. NSS, ze dne 19. 5. 2009, č. j. 1 Azs 20/2009 – 68, a ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 – 111).

[15] Stěžovatel má pravdu, že krajský soud nesprávně poukázal na § 68 odst. 2 větu druhou spr. ř., která upravuje označení účastníků v rámci výroku rozhodnutí. Z toho pak dovodil, že žalobce měl být označen mimo jiné jménem, příjmením a adresou v souladu s § 18 odst. 2 spr. ř. Nicméně v § 69 odst. 2 spr. ř., který na posuzovanou věc dopadá, jak poukazuje sám stěžovatel, je uvedeno, že v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvedou jména a příjmení všech účastníků. Jediný rozdíl je tedy v tom, že by mohlo být podstatné, zda vedle jména a příjmení stěžovatele měla být uvedena i jeho adresa. Ze spisu a i z podání účastníků je nicméně zcela zřejmé, že žalobce nebyl při doručování územního rozhodnutí označen ani jménem a příjmením. Navíc i krajský soud požadoval pouze to, aby se žalobce mohl najít podle jména a příjmení (viz třetí věta šestého odstavce na str. 3 rozsudku).

[16] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu došel ve svém usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, publ. pod č. 1926/2009 Sb. NSS, k závěru, že: „*Použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.*“

[17] Ačkoliv tedy krajský soud aplikoval na posuzovanou věc nesprávný právní předpis, na jeho závěrech by to nic nezměnilo a nebyl proto důvod pro tuto vadu jeho rozsudek zrušit.

[18] Krajský soud také neměl žádný důvod zabývat se zákonností územního rozhodnutí jako takového, neboť předmětem žaloby bylo rozhodnutí stěžovatele o zamítnutí odvolání žalobce jako opožděného. Předmětem přezkumu krajským soudem v této souvislosti tedy mohlo být pouze to, zda bylo žalobci řádně doručeno územní rozhodnutí prostřednictvím veřejné vyhlášky nebo nikoliv, neboť právě od této otázky se odvíjela včasnost podaného odvolání. Poukazy stěžovatele na to, že krajský soud se nezabýval zákonností územního rozhodnutí s ohledem na absenci označení účastníků podle § 69 odst. spr. ř., tak nejsou relevantní.

[19] Je však pravdou, že závěry krajského soudu jsou nepřezkoumatelné, pokud jde o posouzení způsobu doručování veřejnou vyhláškou. Podle § 85 odst. 2 písm. b) zákona

č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), (dále jen „stavební zákon“), jsou účastníky územního řízení též osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Ve věci nebylo zpochybněno, že žalobce byl účastníkem územního řízení podle tohoto ustanovení. Podle § 92 odst. 3 stavebního zákona platilo: „*Je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.*“ Není sporné, že právě toto ustanovení na danou věc dopadalo, a proto bylo přípustné doručovat žalobci územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.

[20] Způsob doručování veřejnou vyhláškou stavební zákon nijak neupravuje a je tedy na místě užít spr. ř. (viz § 1 spr. ř. a § 192 stavebního zákona), který jej upravuje v § 25 odst. 2. Právě toto ustanovení aplikoval při svém rozhodování stěžovatel a v odůvodnění se jím podrobně zabýval, když mimo jiné dospěl k závěru, že v tomto ustanovení není stejný požadavek na označení účastníků, který je obsažen v § 69 odst. 2 spr. ř. Stavební úřad navíc na úřední desku nevyvěšoval samotné územní rozhodnutí, ale pouze oznámení o možnosti si toto územní rozhodnutí převzít, což je jedna z variant doručování veřejnou vyhláškou podle § 25 odst. 2 spr. ř. Poukázal na to, že žalobce pro účely doručení jednoznačně identifikoval prostřednictvím vlastnictví parcely a žalobci byla existence řízení navíc známá i z dalších jednání.

[21] Pro posouzení včasnosti či opožděnosti odvolání žalobce proti územnímu rozhodnutí, a tedy vyřešení tohoto sporu, je tak zcela klíčový právě § 25 odst. 2 spr. ř. Jeho výkladem se však krajský soud vůbec nezabýval. V odůvodnění rozsudku není toto ustanovení vůbec zmíněno, a tudíž mohlo být jen těžko vyloženo a aplikováno na dané skutkové okolnosti. Krajský soud také zcela pominul, že vyvěšováno nebylo územní rozhodnutí samotné, ale pouze oznámení o možnosti územní rozhodnutí převzít. Odůvodnění krajského soudu je proto v tomto směru nepřezkoumatelné. V dalším řízení se bude muset krajský soud zabývat výkladem daného ustanovení, včetně toho, zda je jeho účelem doručování blíže neurčenému okruhu osob, které přesto mohou být řízením dotčeny, nebo konkrétně vymezeným osobám, a jak musí být případně označeny, případně posoudit i to, zda a jaký rozdíl je v tom, pokud je doručováno vyvěšením písemnosti samotné nebo oznámením o možnosti písemnost převzít.

[22] Nejvyšší správní soud se nemohl vyjádřit k námitkám stěžovatele týkajícím se věci samé, tedy způsobu doručování veřejnou vyhláškou, neboť to by mohl učinit jen tehdy, pokud by přezkoumával přezkoumatelné rozhodnutí krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud vázán výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[24] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu